

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Obo/17/2015
Identifikačné číslo spisu:	7014200537
Dátum vydania rozhodnutia:	29.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7014200537.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Beaty Miničovej v právnej veci žalobcu: ITALINOX Slovakia, s.r.o., so sídlom Ulica svornosti 100, 820 11 Bratislava, IČO: 31 679 994, zastúpeného advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., so sídlom Štefánikova 8, 811 05 Bratislava, IČO: 36 853 186, proti žalovaným: v 1. rade W. I., nar. XX. T. XXXX., bytom S., v 2. rade Ing. Y. I., nar. XX. T. XXXX., bytom X., obaja zastúpení JUDr. Vladislavom Sisákom, advokátom, so sídlom Skladná 14, 040 01 Košice, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 05. februára 2015, č. k. 1Cb/1/2014-489, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 05. februára 2015, č. k. 1Cb/1/2014-489 m e n í tak, že žalovaná v 1. rade j e p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 398 327,03 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania od 23. septembra 2003 do zaplattenia a žalovaný v 2. rade j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 398 601,08 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 286 571,60 eur od 27. septembra 2003 do zaplattenia a zo sumy 112 029,48 eur od 30. septembra 2003 do zaplattenia.

Uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 24. februára 2015, č. k. 1Cb/1/2014-506 z r u š u j e .

Žalobca m á p r á v o na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie a odvolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Košiciach, ako súd prvej inštancie, napadnutým rozsudkom zo dňa 05. 02. 2015, č. k. 1Cb/1/2014-489, žalobu zamietol a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovaným trovy konania na účet právneho zástupcu vo výške 39 887,13 eur do troch dní od dňa právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia krajský súd uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 27. 10. 2003 zmenenou na pojednávaní konanom dňa 31. 03. 2005 (č. l. 174) domáhal, aby súd určil, že manažérska zmluva zo dňa 28. 06. 2003 uzavretá medzi obchodnou spoločnosťou ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994 a manažérom W. I., nar. XX. XX.

XXXX, bytom P., je neplatná.

3. Ďalej sa žalobca domáhal, aby súd rozhodol, že:

Ustanovenie článku VI. Odstupné bodu 2. manažérskej zmluvy zo dňa 28. 06. 2003 uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994 a manažérom W. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., je neplatné.

Zrušenie manažérskej zmluvy zaplacením odstupného zo dňa 24. 09. 2003, ktorým sa ruší manažérska zmluva zo dňa 28. 06. 2003, zo strany obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994, adresované manažérovi W. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., je neplatné.

Manažérska zmluva zo dňa 28. 06. 2003 uzavretá medzi obchodnou spoločnosťou ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994 a manažérom Ing. Y. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., je neplatná.

Ustanovenie článku VI. Odstupné bodu 2. manažérskej zmluvy zo dňa 28. 06. 2003 uzavretej medzi obchodnou spoločnosťou ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994 a manažérom Ing. Y. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., je neplatné.

Zrušenie manažérskej zmluvy zaplacením odstupného zo dňa 22. 09. 2003, ktorým sa ruší manažérska zmluva zo dňa 28. 06. 2003, zo strany obchodnej spoločnosti ITALINOX Slovakia s.r.o., so sídlom v Rožňave, Šafárikova 154, IČO: 31 679 994, adresované manažérovi Ing. Y. I., nar. XX. XX. XXXX, bytom P., je neplatné.

4. Žalobca sa taktiež domáhal, aby súd žalovanú v 1. rade zaviazal vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 12 000 000,- Sk s 9,4 % úrokom z omeškania od 23. 09. 2000 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a žalovaného v 2. rade vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie vo výške 12 008 256,- Sk s 9,4 % úrokom zo sumy 3 375 000,- Sk od 30. 09. 2003 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň žalobca žiadal súd, aby zaviazal žalovaných aj k náhrade trov konania. Odvolací súd dodáva, že žalobca upravil petit svojho návrhu na pojednávaní dňa 31. 03. 2005, ktorú zmenu súd prvej inštancie uznesením pripustil (č. l. 174).

5. Krajský súd v Košiciach po vydaní skorších rozhodnutí a vrátení veci dovolacím súdom, vec znovu prejednal a zdôraznil, že základnou otázkou pre posúdenie opodstatnenosti nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia je posúdenie platnosti manažérskych zmlúv. Podľa krajského súdu nie je sporné, že medzi žalovanou v 1. rade a žalobcom a rovnako medzi žalovaným v 2. rade a žalobcom boli dňa 28. 06. 2001 uzavreté manažérske zmluvy podľa § 269 Obchodného zákonníka. Manažérsku zmluvu so žalovanou v 1. rade uzavrel Ing. Y. I. - konateľ spoločnosti. Manažérsku zmluvu so žalovaným v 2. rade uzavrela W. I. - konateľka spoločnosti. Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, oddiel: Sro, vložka č. 3722/V vyplýva, že pani W. I. a Ing. Y. I. v čase uzatvárania manažérskych zmlúv boli konateľmi žalobcu. Po porovnaní obsahu manažérskych zmlúv krajský súd zistil, že zmluvy sú obsahovo zhodné. Podľa článku 10 ods. 4 spoločenskej zmluvy žalobcu (č. l. 23): Spoločnosť je navonok zastúpená konateľmi. Každý z konateľov je oprávnený konať v mene spoločnosti, samostatne bez obmedzení. Z uvedeného podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že konatelia spoločnosti boli oprávnení uzavrieť manažérske zmluvy. Podľa krajského súdu, tvrdenie žalobcu nie je pravdivé, ak tvrdí, že valné zhromaždenie konané dňa 31. 01. 2003 zmenilo spôsob konania za spoločnosť. Avšak pokiaľ žalobca tvrdí, že odmeňovanie konateľov patrilo do pôsobnosti valného zhromaždenia, v tomto smere je podľa krajského súdu tvrdenie žalobcu pravdivé a tak to skutočne vyplýva aj z obsahu článku 9 ods. 1 písm. f/ spoločenskej zmluvy. Na základe uvedených zistení, prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalovaní v 1. a 2. rade ako konatelia žalobcu boli oprávnení manažérske zmluvy uzavrieť.

6. Pokiaľ ide o samotný obsah zmlúv, konkrétne článku VI - odstupné, krajský súd skúmal, či bod c ods. 2/ manažérskych zmlúv, ktorý pojednáva o zrušení zmluvy a vyplatení odstupného, nie je v rozpore s ustanoveniami spoločenskej zmluvy, Obchodného zákonníka, prípadne iných právnych predpisov a dospel k záveru, že dohoda o zrušení zmluvy dohodou ako aj zrušenie zmluvy s výpoveďou nie je v rozpore s platnou právnou úpravou. Rovnako nie je v rozpore s platnou právnou úpravou ani dohoda o

výške odstupného v prípade zrušenia zmluvy dohodou vo výške 6 000 000,- Sk ako ani v prípade zrušenia zmluvy výpoveďou vo výške 12 000 000,- Sk. K dohode o výške odstupného považoval krajský súd za potrebné uviesť, že Obchodný zákonník v súlade s Ústavou Slovenskej republiky spočíva na základe zmluvnej voľnosti tak, že zákon v obchodných vzťahoch pripúšťa možnosť dohody účastníkov o výške odstupného ako aj spôsobe ukončenia platnosti zmluvy. V posudzovanom prípade toto zmluvné dojednanie účastníkov zmluvy o spôsobe ukončenia zmluvy, ako aj vyplatenie odstupného, nie je podľa krajského súdu v rozpore so zákonom.

7. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôraznil, že tvrdeniam žalobcu neuveril, že jediný spoločník žalobcu pán R. P. o uzatvorení manažérskych zmlúv nevedel. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na písomné prehlásenie R. P., ktoré je založené v spise na č. l. 155 (156), ako aj na jeho výsluch na pojednávaní konanom dňa 30. 06. 2005.

8. Ďalej súd prvej inštancie skúmal, či k zrušeniu manažérskych zmlúv došlo v intenciách podľa článku VI ods. 2 manažérskych zmlúv. Z obsahu predložených písomných dôkazov zistil, že k zrušeniu zmlúv došlo v súlade s článkom VI ods. 2 manažérskych zmlúv. Manažérska zmluva vyplatením odstupného bola so žalovanou v 1. rade zrušená listom zo dňa 22. 09. 2003, ktorý pani W. I. prevzala dňa 22. 09. 2003 a manažérska zmluva so žalovaným v 2. rade bola zrušená listom zo dňa 24. 09. 2003, ktorý žalovaný prevzal dňa 24. 09. 2003 (pozn. odvolacieho súdu, súd prvej inštancie v tejto súvislosti nesprávne uvádzal dátum 24.03.2003).

9. S poukazom na § 265, § 269, § 373 a nasl. § 757 Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1, § 39, § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, súd prvej inštancie dospel k záveru, že obsah zmlúv nie je v rozpore s dobrými mravmi. Účastník právneho vzťahu, ktorý sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi (v danom prípade je to žalobca), podľa krajského súdu nepredložil v konaní pred súdom žiadny dôkaz o tom, že vyvinul dostatočnú mieru starostlivosti a predvídavosti po oboznámení sa s obsahom manažérskych zmlúv, najmä na dôsledky plynúce z dohody o odstupnom, ktoré mu úprava môže v budúcnosti priniesť. Podľa súdu prvej inštancie je potrebné uviesť, že Občiansky zákonník nevymedzuje pojem dobrých mravov, pričom v kontexte zákona vyplýva, že ide o súbor určitých morálnych hodnôt a noriem, v ktorých sa odzrkadľujú všeobecne platné pravidlá morálky, etiky, slušnosti, na ktorých existuje všeobecný záujem. Na základe zhodnotenia všetkých rozhodných kritérií s prihliadnutím aj na osobu pána R. P., krajský súd dospel k záveru, že v konkrétnej situácii týkajúcej sa manažérskych zmlúv, nedošlo k takému konaniu na strane žalovaných, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi a malo by za následok neplatnosť právnych úkonov - teda manažérskych zmlúv. Prvoinštančný súd dodal, že posúdenie, či ide o zneužitie práva je vecou úvahy súdu.

10. K žalobcom uplatnenej náhrade vzniknutej škody, krajský súd uviedol, že právny zástupca žalobcu neuviedol, aký konkrétny obchodnoprávny záväzok žalovaní porušili a v akom rozsahu vznikla žalobcovi škoda. Pokiaľ ide o záväzok z manažérskych zmlúv, krajský súd zistil, že uvedený záväzok resp. záväzky neboli žalovanými porušené. Rovnako v konaní nebolo preukázané porušenie povinnosti zo strany žalovaných ustanovených Obchodným zákonníkom.

11. V návrhu na začatie konania, ako ani v priebehu konania, podľa krajského súdu žalobca nepredložil také rozhodné skutočnosti, ktoré by umožnili nárok žalobcu súdom kvalifikovať, ako aj prípadný nárok na náhradu škody. Súd prvej inštancie zároveň považoval za vhodné uviesť aj tú skutočnosť, že žalovaní, na ktorých podal dňa 30. 12. 2005 Okresný prokurátor v Rožňave obžalobu, že ako konatelia žalobcu postupovali v rozpore s ust. § 135a Obchodného zákonníka a spoločným konaním inému spôsobili značnú škodu tým, že porušili zákon a na základe zákona ustanovenú povinnosť spravovať cudzí majetok, boli v trestnom konaní právoplatne oslobodení. Z uvedeného podľa krajského súdu vyplýva, že žalovaní ako konatelia neporušili ust. § 135a Obchodného zákonníka. Na základe takto zisteného skutkového a právneho stavu, krajský súd žalobu ako neopodstatnenú zamietol. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 142 ods. 1 O. s. p.

12. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca, v ktorom žiadal, aby odvolací

súd rozsudok krajského súdu zmenil, žalobe v celom rozsahu vyhovie a uloží žalovanej v 1. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 398 327,03 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania od 23. 09. 2003 do zaplattenia, žalovanému v 2. rade uloží povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 398 601,08 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 286 571,60 eur od 27. 09. 2003 do zaplattenia a zo sumy 112 029,48 eur od 30. 09. 2003 do zaplattenia a žalovaným zároveň uloží povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania pred súdom prvej inštancie a trovy odvolacieho konania.

13. Žalobca má za to, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, keďže sporné manažérske zmluvy súd prvej inštancie posúdil flagrantne, a to z hľadiska ich súladu s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, resp. poctivým obchodným stykom podľa § 265 Obchodného Zákonníka z hľadiska eventuálneho vzniku nároku na náhradu škody. Krajský súd v Košiciach sa mal podľa žalobcu primárne zaoberať tým, či napadnuté zmluvy neodporujú základným právam dotknutých osôb, najmä či mimoriadne nezaťažujú jednu zmluvnú stranu a nie sú výsledkom nerovnovážneho postavenia účastníkov pri uzatváraní zmluvy, aj s prihliadnutím na mimoprávne skutočnosti, ktoré so zmluvou súviseli. Súd prvej inštancie mal teda pri rozhodovaní o uplatnenom nároku prihliadnuť predovšetkým na to, že bolo vyhotovených viacero listín podpísaných R. P. (jediný spoločník žalobcu v čase uzavretia manažérskych zmlúv) „in bianco“ bez textu, čo žalovaná v 1. rade potvrdila aj na pojednávaní dňa 31. 03. 2005, R. P. pritom na pojednávaní dňa 30. 06. 2005 uviedol, že podpis na listine je jeho, avšak obsah listu nepozná, keďže ho nečítal a ani nevidel. O ich existencii sa Giovanni Vender prvýkrát dozvedel dňa 26. 09. 2003, kedy mu žalovaná v 1. rade pri ich stretnutí v Budapešti predložila osobný list spolu s úradným prekladom (je súčasťou súdneho spisu), v ktorom pod siedmym bodom bolo zdôraznené, že žalovaní majú silné manažérske zmluvy. Žalobca zdôraznil, že konatelia obchodných spoločností skupiny ITALINOX v ČR a Maďarsku nemali so spoločnosťou uzatvorené manažérske zmluvy a pre prípad ukončenia výkonu funkcie nemali dohodnuté zaplattenie odstúpeného tak, ako pôvodne tvrdili žalovaní na pojednávaní dňa 31. 03. 2005.

14. Žalobca v odvolaní ďalej zdôraznil, že jeho podnikanie bolo v čase pôsobenia žalovaných najmenej efektívne a výnosné, s tým, že manažérske zmluvy podpisovali žalovaní sebe navzájom. Pre prípad zrušenia manažérskych zmlúv bola dojednaná peňažná sankcia výlučne pre jednu zmluvnú stranu (žalobcu) a odstúpené predstavovalo 240-násobok mesačnej odmeny konateľa.

15. V podanom odvolaní žalobca podotkol, že svoj legitímny nárok na súde v tomto konaní uplatňuje obchodná spoločnosť ITALINOX Slovakia, a.s., a nie fyzická osoba R. P., ako sa súd prvej inštancie mylne domnieva. Napokon podľa žalobcu zavádzajúce a ničím nepodložené tvrdenia žalovaných o údajných daňových podvodoch krajský súd bez akéhokolvek súvisu s prejednávanou vecou prevzal, pričom žalobca dodal, že k žiadnym podvodom, ani daňovým únikom nikdy nedošlo. Ide o tvrdenia žalovaných, ktoré podľa okresného súdu sú jedným z dôvodov na zamietnutie žaloby. Žalobca zdôraznil, že úvahy prvoinštančného súdu o súlade manažérskych zmlúv (dohody o odstúpení) s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodného styku boli rozhodnutiami vyšších súdov zásadne limitované v prospech záverov žalobcu. Napadnuté rozhodnutie je preto podľa žalobcu v rozpore s jeho oprávnenými očakávaniami a záväznými právnymi názormi pertraktovanými v tejto veci odvolacím súdom a Ústavným súdom Slovenskej republiky.

16. Zároveň žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie sa ani po 11 rokoch nevysporiadal s podanou žalobou z hľadiska prípadného nároku na náhradu škody s odôvodnením, že žalobca neuviedol všetky rozhodné skutočnosti, na základe ktorých by mohol jeho nárok právne kvalifikovať. S týmto postupom súdu žalobca nesúhlasí a má za to, že pokiaľ krajský súd považoval manažérske zmluvy za platné, mal súčasne posúdiť splnenie jednotlivých predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú žalovanými ako konateľmi pri výkone ich pôsobnosti.

17. Povinnosťou súdu prvej inštancie bolo ďalej v zmysle uznesenia odvolacieho súdu bolo sa vysporiadať aj s námietkami žalobcu, týkajúcimi sa platnosti údajného rozhodnutia v pôsobnosti valného zhromaždenia. A to z hľadiska jeho formy a obsahu. Súd prvej inštancie mal pritom zohľadniť Ústavným súdom Slovenskej republiky načrtnutú relevanciu žalobcovho argumentu, že R. P. podpisoval na

požiadanie žalovanej v 1. rade aj bianco listy. Žalobca opätovne zdôraznil, že súčasný text na liste z mája 2001 bol na ňu napísaný dodatočne a účelovo. Táto skutočnosť jednoznačne vyplýva z výpovede R. P., ako aj z ďalších okolností - uvedenie textu v talianskom jazyku, rukou a neformálne, nápadné zameranie výlučne na odstúpné, z potvrdenia žalovanej v 1. rade, že pán Vender na jej požiadanie podpisoval bianco listy a podobne (v konaní bola zo strany účastníkov tejto otázky venovaná značná pozornosť). Krajský súd však podľa žalobcu výpoveď Giovanniho Vendera bagatelizoval, bez primeraného odôvodnenia na jej obsah neprihliadol, nezhodnotil ju vo vzájomnej súvislosti s inými vykonanými dôkazmi a navyše v odôvodnení rozhodnutia krajský súd konštatoval skutočnosti, ktoré vo výpovedi uvedené neboli.

18. Podľa žalobcu z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie nie je možné abstrahovať jeho myšlienkový postup, resp. logické úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní vo veci riadil. Dôvody a závery, pre ktoré súd žalobu zamietol sú všeobecné, strohé, bez uvedenia širších súvislostí a náležitej argumentácie založenej na vykonanom dokazovaní, čím je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné.

19. Krajský súd v Košiciach ďalej napriek tomu, že mu bola vec vrátená späť po vyše siedmich rokoch na nové konanie, neuviedol na pojednávaní nariadenom na prejednanie veci samej nič relevantné. Úplne rezignoval na konštatovanie, ktoré významné skutkové tvrdenia účastníkov je možné považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, rovnako sa nevyjadril ani k tomu, ako sa mu javí právne posúdenie veci (§ 100 ods. 1 O. s. p.). Tieto skutočnosti sa žalobca dozvedel až z písomného vyhotovenia napadnutého rozsudku, čím mu bola v konečnom dôsledku odňatá možnosť z objektívneho hľadiska právne a skutkovo argumentovať k vecnej a procesnej stránke rozhodovanej veci. Následkom nerešpektovania zákonného postupu (§118 ods. 2 O. s. p.) zo strany súdu prvej inštancie je konanie podľa žalobcu navyše zaťažené aj vadou v zmysle § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.

20. Žalovaní v 1. a 2. rade k podanému odvolaniu uviedli, že ani jeden z predpokladov vzniku nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nie je splnený v prípade, ak manažérske zmluvy boli platne uzavreté. Neplatnosť manažérskych zmlúv sa žalobcovi v tomto konaní dosiaľ nepodarilo preukázať a zdôvodniť. Žalovaní majú za to, že krajský súd sa posúdením manažérskych zmlúv z hľadiska ich súladu s dobrými mravmi a poctivým obchodným stykom zaoberal dostatočne, a to na stranách 6-8 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Žalovaní sa plne stotožňujú so záverom krajského súdu, že obsah manažérskych zmlúv nie je v rozpore s dobrými mravmi. Aj podľa žalovaných, dobré mravy nemajú viesť k oslabeniu princípu právnej istoty a neprimerane oslabovať subjektívne práva účastníkov.

21. Vo svojom vyjadrení k podanému odvolaniu, žalovaní poukázali na to, že v súdnom spise č. 1. 155 (156) je založené písomné prehlásenie R. P. z mája 2001, ktoré R. P. vlastnoručne podpísal a z obsahu ktorého vyplýva, že mu konateľka W. I. preložila text manažérskych zmlúv, a že sa teda s obsahom manažérskych zmlúv ako aj s výškou mesačnej odmeny a možnosťou odstúpného oboznámil. Keďže toto prehlásenie obsahuje všetky náležitosti rozhodnutia jediného spoločníka pri výkone pôsobnosti valného zhromaždenia, nie je podľa názoru žalovaných možné spochybniť ani platnosť manažérskych zmlúv, ani dodržanie zásady rovnosti zmluvných strán. Ďalej podľa žalovaných nemožno prehliadnuť skutočnosť, že manažérske zmluvy boli zmluvnými stranami riadne akceptované po dobu vyše dvoch rokov, na ich základe dochádzalo medzi zmluvnými stranami k vzájomnému plneniu zmluvných práv a povinností.

22. Pokiaľ ide o spôsob uzavretia manažérskych zmlúv, jedna bola uzavretá medzi žalovanou v 1. rade ako fyzickou osobou a žalobcom, ktorého zastupoval ako konateľ žalovaný v 2. rade, druhá manažérska zmluva bola uzavretá medzi žalovaným v 2. rade ako fyzickou osobou a žalobcom, ktorého ako konateľka zastupovala žalovaná v 1. rade. Iný spôsob ich uzavretia nebol možný. Žalovaní majú za to, že nevyváženosť zmluvných plnení tiež sama o sebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi alebo poctivým obchodným stykom. Žalovaní majú preto za to, že nakoľko neboli preukázané žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že niektorej zmluvnej strane bola jednostranne nanútená určitá povinnosť, alebo že by sa mal vytvoriť určitý vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu - zmluvy boli uzavreté v súlade so zásadou rovnosti v súkromnom práve.

23. Pokiaľ ide o tvrdenia žalobcu, ktoré majú zakladať jeho nárok na náhradu škody, žalovaní v 1. a v 2. rade naďalej trvajú na tom, že ich konaním nemohlo dôjsť ani k vzniku škody. Žalovaní dodali, že pri zrušení manažérskych zmlúv konali v súlade so zmluvami, o ktorých obsahu po dvoch rokoch ich aplikácie žalobca musel vedieť, a podľa ktorej mali možnosť vybrať si z niekoľkých alternatív ich ukončenia - preto v tomto prípade chýba predpoklad protiprávnosti konania; chýba aj predpoklad vzniku škody, keďže vyplatenie odstupného bolo zmluvným nárokom žalovaných, t.j. dôsledkom platného ukončenia manažérskych zmlúv.

24. Na základe vyššie uvedeného majú žalovaní v 1. a v 2. rade za to, že neboli naplnené predpoklady ani pre vznik nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ani pre vznik nároku na náhradu škody a žiadajú, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie potvrdil a priznal im náhradu trov odvolacieho konania.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), [§ 470 ods. 1, 4 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je možné podať odvolanie, bez nariadenia pojednávania, viazaný rozsahom odvolania, odvolacími dôvodmi a zisteným skutkovým stavom súdom prvej inštancie (§ 379, § 380 ods. 1, § 383 C. s. p.), prejednal odvolanie a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné a napadnuté rozhodnutie je potrebné zmeniť podľa § 388 C. s. p.

26. Vzhľadom k tomu, že odvolanie bolo podané pred 01. 07. 2016, t. j. za účinnosti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „O. s. p.“), odvolací súd postupoval v zmysle ustanovenia § 470 ods. 2 C. s. p., na základe ktorého právne účinky úkonov, ktoré nastali v konaní pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

27. Podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v občianskoprávných vzťahoch majú účastníci rovnaké postavenie.

28. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

29. Podľa § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

30. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

31. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov (§ 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

32. Občiansky zákonník v ustanovení § 39 upravuje všeobecné dôvody absolútnej neplatnosti právnych úkonov (obsah alebo účel odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom). Plnenie na základe absolútne neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením podľa § 541 Občianskeho zákonníka.

33. Podľa § 265 Obchodného zákonníka, výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

34. Podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka, ak je dlžník v omeškaní so splnením peňažného záväzku alebo jeho časti a nie je dohodnutá sadzba úrokov z omeškania, je dlžník povinný platiť z nezaplatenej

sumy úroky z omeškania určené v zmluve, inak o 1 % vyššie, než je úroková sadzba určená obdobne podľa § 502 (Od doby poskytnutia peňažných prostriedkov je dlžník povinný platiť z nich úroky v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Ak úroky nie sú takto určené, je dlžník povinný platiť obvyklé úroky požadované za úvery, ktoré poskytujú banky v mieste sídla dlžníka v čase uzavretia zmluvy. Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške, § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka).

35. Predmetom konania je vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorého vydanie žalobca uplatnil proti žalovanej v 1. rade v sume 398 327,03 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania od 23. 09. 2003 do zaplattenia. A proti žalovanému v 2. rade v sume 398 601,08 eur s 9,4 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 286 571,60 eur od 27. 09. 2003 do zaplattenia a zo sumy 112 029,48 eur od 30. 09. 2003 do zaplattenia. Úroky omeškania majú základ v ust. § 369 Obchodného zákonníka.

36. K bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaných, malo dôjsť vyplatením odstupného vo vyššie určených sumách, ktoré sumy majú podľa žalobcu predstavovať plnenie z absolútne neplatných manažérskych zmlúv, resp. zrušením týchto zmlúv vyplatením odstupného.

37. V konaní nie je sporné, že žalobca a žalovaní v 1. rade a v 2. rade dňa 28. 06. 2001 uzatvorili dve manažérske zmluvy (č. l. 40, 45), ktorými bol upravený vzťah žalovaných ako konateľov spoločnosti žalobcu k tejto spoločnosti. Manažérsku zmluvu so žalovanou v 1. rade uzavrel Ing. Y. I. - konateľ spoločnosti (č. l. 40). Manažérsku zmluvu so žalovaným v 2. rade uzavrela W. I. - konateľka spoločnosti (č. l. 45). Podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Košice I, oddiel: Sro, vložka č. 3722/V vyplýva, že pani W. I. a Ing. Y. I. v čase uzatvárania manažérskych zmlúv boli konateľmi žalobcu. Obsahovo sú manažérske zmlúv identické a okrem vymedzenia účelu zmluvy a jej predmetu, obsahujú nižšie konkretizovanú dohodu strán o odmene, o povinnosti strán a o spôsobe skončenia zmluvy výpoveďou a zaplattením odstupného. Odvolací súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že vzťah medzi spoločnosťou a konateľom pri výkone funkcie je absolútnym obchodným vzťahom podriadeným režimu Obchodného zákonníka a podľa § 66 Obchodného zákonníka sa primerane naň môžu aplikovať ustanovenia o mandátnej zmluve (§ 566 a nasl. Obchodného zákonníka).

38. Pre účely tohto konania je potrebné sa zamerať najmä na článok VI. - odstupné, bod 2 manažérskych zmlúv, vyhotovených v júni 2001, podľa ktorého: „V prípade zrušenia zmluvy dohodou je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 6 000 000,- Sk (slovom šesť miliónov slovenských korún), v prípade zrušenia zmluvy výpoveďou (ods. 1 bod 2) je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000,- Sk (slovom dvanásť miliónov slovenských korún) a v prípade zrušenia zmluvy zaplattením odstupného (ods. 1 bod 3) je spoločnosť povinná zaplatiť manažérovi odstupné vo výške 12 000 000,- Sk.“

39. Následne boli tieto manažérske zmluvy (spôsob ich uzavretia je uvedený v bode 45 tohto rozhodnutia) v roku 2003 zrušené. Manažérska zmluva so žalovanou v 1. rade bola zrušená vyplatením odstupného 12 000 000,- Sk (398 327,03 eur) dňa 23. 09. 2003 (č. l. 60), k jej zrušeniu došlo listom zo dňa 22. 09. 2003 podpísaným v mene spoločnosti žalobcu jeho konateľom - žalovaným v 2. rade, ktorý list žalovaná v 1. rade prevzala dňa 22. 09. 2003 (č. l. 44). Manažérska zmluva so žalovaným v 2. rade bola zrušená listom zo dňa 24. 09. 2003 podpísaným v mene spoločnosti žalobcu jej konateľkou - žalovanou v 1. rade, ktorý list žalovaný v 2. rade prevzal dňa 24. 09. 2003 (č. l. 49). Odstupné bolo žalovanému v 2. rade vyplatené dňa 26. 09. 2003 v celkovej výške 286 571,60 eur a dňa 29. 09. 2003 v celkovej výške 112 029,48 eur (č. l. 61).

40. Skutočnosť, že o obsahu manažérskych zmlúv nemal žalobca vedomosť podporuje to, že ich vyhotovenie bolo vykonané až po údajnom „prehlásení“, resp. súhlase jediného spoločníka s ich vyhotovením. To, že o obsahu manažérskych zmlúv nemal žalobca vedomosť naznačuje aj písomné vyjadrenie žalovanej v 1. rade - osobný list spolu s úradným prekladom (č. l. 157a, 157b). Tento osobný list bol predložený R. P., jedinnému spoločníkovi žalobcu, dňa 26. 09. 2003 pri stretnutí so žalovanou v

1. rade v Budapešti, kedy už boli obe manažérske zmluvy zrušené. Odvolací súd dodáva, že vzhľadom na zaužívaný chod spoločnosti žalobcu, hoci sa z manažérskych zmlúv plnilo, tento o obsahu predmetných manažérskych zmlúv nemusel mať vedomosť, a to až do okamihu predloženia vyššie uvedeného osobného listu žalovanou v 1. rade. Napokon až následne boli manažérske zmluvy preložené do taliančiny, ako vyplynulo z dokazovania.

41. V prejednávanej veci žalobca prioritne žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia ako nárok na vrátenie plnenia - vyplateného odstupného z neplatných manažérskych zmlúv, ktoré plnenie má základ v občianskoprávnom vzťahu, čo je právne významné pre posúdenie právneho nároku žalobcu pri vysporiadaní sa s otázkou konania žalovaných ako konateľov v rozpore s dobrými mravmi pri realizácii článku VI. manažérskych zmlúv, vyplatením odstupného.

42. Odvolací súd sa v ďalšom stotožňuje s úvahou Ústavného súdu Slovenskej republiky vyjadrenou v jeho Náleze, že pri hľadaní práva je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení. Je preto potrebné zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti v danej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti, v danej veci neplatnosti jeho časti a to bodu VI. manažérskych zmlúv. Povinnosť súdu posúdiť obsah zmluvy, každej jej časti, aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta. Dobré mravy totiž pôsobia ako korektív najmä v situáciách, keď zmluvu uzatvára jedna osoba v strete záujmov (ako napr. sama so sebou, či spriaznenou osobou - v danom prípade bývalí manželia navzájom, a pod.), a v ktorých sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa preto môže uplatniť len za predpokladu „približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy“ a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom „primeraného vyrovnania záujmov.“

43. Napokon potrebu skúmania predmetných manažérskych zmlúv z hľadiska rovnosti považoval za podstatné nielen odvolací súd vo svojom skoršom rozhodnutí ale aj Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze zdôraznil, že „je obsahovo opätovne potrebné preskúmať predmetné zmluvy, najmä či neodporujú základným právam dotknutých osôb, hlavne či mimoriadne nezaťažujú jednu zmluvnú stranu a nie sú výsledkom nerozvážneho postavenia účastníkov pri uzatváraní zmluvy, a to aj s prihliadnutím na mimoprávne skutočnosti, ktoré so zmluvou súviseli“ (pozn. odvolacieho súdu - tieto mimoprávne skutočnosti sú rozoberané vyššie). Súd prvej inštancie sa uvedenému skúmaniu v napadnutom rozhodnutí vyhol a sústredil sa iba na všeobecný korektív dobrých mravov a „k osobe R. P.“, ktoré závery sú neprijateľné s tým, že nepodložené závery do obsahu súdneho rozhodnutia vôbec nepatria a za žiadnych okolností sa s nimi nemožno stotožniť. Odvolací súd zdôrazňuje, že sa nemožno stotožniť ani s odkazom súdu prvej inštancie na závery vyvozené v trestnom konaní, kedy žalovaní boli spod obžaloby oslobodení. Skutočnosť, že konanie žalovaných v 1. a 2. rade nenaplnila intenzitu dosahujúcu naplnenie skutkovej podstaty trestného činu, neznamená, že nie je ich zodpovednosť možné vyvodzovať v občianskoprávnom súdnom konaní.

44. Manažérske zmluvy, ako právne úkony so zreteľom na § 1 ods. 2 Obchodného zákonníka, cez prizmu dobrých mravov upravených v súkromnom práve v § 3 ods. 1 a § 39 Občianskeho zákona, bolo potrebné prioritne podrobiť skúmaniu nielen z hľadiska zmluvnej voľnosti ako to urobil súd prvej inštancie, ale aj z hľadiska zásady rovnosti podľa § 2 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú zásadu je potrebné premietnuť aj do obsahu obchodnoprávnych vzťahov. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že Obchodný zákonník v súlade s Ústavou Slovenskej republiky spočíva na základe zmluvnej voľnosti tak, že zákon v obchodných vzťahoch pripúšťa možnosť dohody účastníkov o výške odstupného ako aj spôsobe ukončenia platnosti zmluvy. Takéto vyjadrenie súdu prvej inštancie je iba v pozícii zásady zmluvnej voľnosti a rieši konanie žalovaných v 1. a v 2. rade pri uzatváraní zmlúv a ich zrušení.

45. Je nespochybniteľné, že predmetné manažérske zmluvy, v článku VI. obsahujú nevyváženosť vzájomného plnenia, keď na jednej strane zaniká záväzok vykonávať činnosti spojené s funkciou

konateľ a pričom k zániku tohto záväzku mohlo dôjsť preukázateľne aj inak a na druhej strane vzniká povinnosť zaplatiť odstupné pre dvoch konateľov spolu v sume 796 928,10 eur (24 000 000,- Sk), ktorá zodpovedá 240-násobku ich mesačnej odmeny. Táto skutočnosť je zjavná, nezdôvodniteľná, zdôraznená navyše tým, ako je uvedené vyššie, že v danom prípade išlo síce de iure o konanie konateľov v mene spoločnosti, de facto však išlo o ich konanie sebe navzájom. V predmetnej veci teda ide o absolútne neplatný právny úkon, v časti VI. - odstupné predmetných manažérskych zmlúv podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Takýto záver naznačoval Ústavný súd Slovenskej republiky, a ku ktorým záverom dospel aj odvolací súd.

46. Prehodnotením všetkých vyššie špecifikovaných právnych, ako aj mimoprávných skutočností v zmysle intencií Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, t. j. okolností vedúcich k uzavretiu manažérskych zmlúv žalovanou v 1. rade ako konateľkou so žalovaným v 2. rade a naopak, ako aj skúmaním okolností vzájomného zrušenia týchto zmlúv, všetko vykonané spôsobom zodpovedajúcim konaniu odporujúcejmu zásade rovnosti, vzájomnej výhodnosti a primeranosti, odvolací súd konštatuje, že pri uzavretí predmetných manažérskych zmlúv (ako aj ich zrušení) v časti VI. predmetných zmlúv, došlo žalovanou v 1. rade a žalovaným v 2. rade ku konaniu v rozpore s dobrými mravmi, a to z hľadiska zmluvnej nevyváženosti. V tejto súvislosti sa nemohol odvolací súd stotožniť s námietkou žalovaných v 1. a 2. rade uvedenou v ich vyjadrení k odvolaniu žalobcu, že korektív „dobré mravy“ sa zneužíva pri kompenzovaní niešť riziko pri obchodovaní, čím by sa narušila právna istota účastníkov v konaní. V tomto smere poukazuje na to, že kompenzovanie rizika pri obchodovaní bolo v dostatočnej miere zohľadnené a spoločnosťou žalobcu nenapadnuté spôsobom odmeňovania konateľov. Rovnako nemohol odvolací súd prijať ani závery žalovaných v 1. a 2. rade, že nevyváženosť zmluvných plnení sama o sebe nezakladá rozpor s dobrými mravmi alebo poctivým obchodným stykom, s poukazom na profesionalitu vzťahov v obchodnoprávnej rovine. Odvolací súd zdôrazňuje, že posúdeniu či právny úkon je v súlade s dobrými mravmi, nebráni skutočnosť, že právny úkon bol výsledkom zmluvnej voľnosti obchodných strán v rámci ich profesionálneho podnikania, prípadne rizika spojeného s týmito podnikaním. Rovnako nie je podstatné, ktorá strana prípadný rozpor s dobrými mravmi spôsobila (zavinila) a či niektorá zo strán konala v dobrej viere. Zmluvná voľnosť a s ňou spojená zmluvná vyváženosť nespochybiteľne podlieha posúdeniu podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a preto nemožno dospieť k záveru, že obsah časti právneho úkonu nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi len preto, že obsahuje nevyváženosť vyplývajúcu z výsledku konsenzu zmluvných strán. Naopak skúmanie zmluvnej vyváženosti je umocnená v prípadoch, kedy sa koná v rozpore s dobrými mravmi, ako je tomu v tomto prejednávanom prípade.

47. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom. Odvolací súd preto preskúmaním všetkých skutkových okolností dospel k záveru, že v predmetnej veci sú manažérske zmluvy v časti bod VI. zmluvy, Odstupné, právnymi úkonmi, ktoré sú neplatnými právnymi úkonmi v tejto časti podľa § 39 Občianskeho zákonníka, keďže sa priečia dobrým mravom. Odvolací súd zdôrazňuje, že v porovnaní s § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktorý zakazuje výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, v prípade ustanovenia § 265 Obchodného zákonníka ide o konkretizáciu a prispôbenie tohto pojmu na oblasť obchodných vzťahov. Posudzovanie ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka o neplatnosti právnych úkonov pre rozpor s dobrými mravmi sa skúma prv ako § 265 Obchodného zákonníka a platí aj pre obchodné záväzkové vzťahy. To znamená, že aj v rámci obchodných vzťahov je neplatný právny úkon, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi. Preto ak došlo k získaniu majetkovému prospechu na strane žalovanej v 1. rade a žalovaného v 2. rade, a to plnením z absolútne neplatných právnych úkonov (manažérskych zmlúv zo dňa 28. 06. 2001) v časti VI., Odstupné, došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaných v 1. a 2. rade, a to podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka a odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku. Vzhľadom na uvedené skutkové a právne zistenia Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 05. 02. 2015, č. k. 1Cb/1/2014-489 zmenil s poukazom na ustanovenie § 388 C. s. p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia. Nakoľko je primárny vzťah medzi účastníkmi konania obchodnoprávny, odvolací súd priznal žalobcovi aj právo na zaplatenie úrokov z omeškania podľa § 369 Obchodného zákonníka v znení do 31. 01. 2004, a to vo výške 9,4 %, čo je o 1 % viac, než je úroková sadzba určená

podľa § 502 Obchodného zákonníka (priemerná úroková miera z úverov bánk za rok 2003 bola 8,37 %).

48. Odvolací súd pre úplnosť považuje za potrebné dodať, že za týchto okolností nebolo ďalej potrebné skúmať modifikáciu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka uvedenú v ust. § 265 Obchodného zákonníka. Povinnosťou všeobecného súdu bolo preto najprv vyhodnotiť napadnuté manažérske zmluvy v bode VI., Odstupné, resp. právne úkony z pohľadu ich rozporu s dobrými mravmi. Absolútna neplatnosť časti právneho úkonu a získanie majetkového prospechu z takéhoto úkonu vedie k bezdôvodnému obohateniu. Iba v prípade, keby predmetné manažérske zmluvy, v napadnutej časti boli platnými právnymi úkonmi, nárok žalobcu by bol prejednaný v kontexte konania v rozpore s odbornou starostlivosťou a následnej náhrady škody podľa § 373 a nasl. Obchodného zákonníka. O takýto prípad v prejednávanej veci však nejde.

49. Krajský súd v Košiciach uznesením z 24. 02. 2015, č. k. ICb/1/2014-506, návrhu žalovaných v 1. a 2. rade zo dňa 18. 02. 2015, na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. ICb/1/2014-489, v časti priznania náhrady trov konania žalovaným, nevyhovel. Proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie podali odvolanie žalovaní v 1. a 2. rade, ktorí navrhli, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zmenil tak, že doplní rozsudok vo veci samej a žalovaným prizná náhradu trov konania v napadnutom rozsahu. Odvolací súd konštatuje, že rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 05. februára 2015, č. k. ICb/1/2014-489, bol zmenený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29. marca 2017, sp. zn. 2Obo/17/2015. Návrh žalovaných v 1. a 2. rade na doplnenie rozsudku Krajského súdu v Košiciach sa stal týmto právne bezvýznamným, keďže rozhodnutie súdu prvej inštancie, ktoré tvorilo podklad pre napadnuté uznesenie bolo zmenené. Z uvedeného dôvodu odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil.

50. O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 396 ods. 1, 2 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 C. s. p. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C. s. p.).

51. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. 05. 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok

odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C. s. p.). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1). Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je: a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie prípustné podľa § 421 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C. s. p.). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C. s. p.). Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.). Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie.